

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 8: DE VLOEK VAN DE FEROX

Van dezelfde auteur:

*De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders**

*De Bieb-bende 2: Duister carnaval**

*De Bieb-bende 3: De Tijdwachter**

*De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad**

De Bieb-bende 5: De Schatbewaarders

De Bieb-bende 6: Het Middernachtcircus

De Bieb-bende 7: De Toren van Enigma

Bram en het Zoldermysterie

Bram en de Orde van Avalon

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DE VLOEK VAN
DE FEROX

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Voor Paul en Ronald,
de allerbeste vertegenwoordigers!

Eerste druk mei 2019

© 2019 Michael Reefs

© 2019 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds*

Eindredactie: *Marije Onstenk*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustratie Bieb-bende, QR-codes

en overige personages: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Mark Lageweg*

Overige illustraties: *Shutterstock*

ISBN 978-94-926040-4-0 (paperback)

NUR 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

“Muziek en ritme vinden hun weg tot
in de geheime plaatsen van de ziel.”

– PLATO

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Vijand in de wolken	15
2	Een Marokkaans tintje	21
3	Een beeld met wortels	29
4	Een stem uit het dodenrijk	38
5	Een verjaardag met vervelend nieuws	43
6	Het raadsel van de Dappere Redder	49
7	Goed verstoppt	55
8	Een mysterieuze bol	60
9	Klim voor je leven!	70
10	De wereld van de Hemelrijders	75
11	Alles van goud	83
12	Het Altaar van het Kwaad	89
13	Een eeuwenoud verhaal	96
14	De legende van Koning Midas	100
15	Grenzen overschrijden	109
16	Warrige Wanisha	117
17	De Ithaca	125
18	Het verborgen beeld van de Umbra	132
19	De Oorlog van de Oude Goden	137
20	Een vlijmscherpe bloem	144
21	Een ongewoon etentje	154
22	Een verhaal over vroegere tijden	162
23	Een verloren geraakt beeld	170
24	Een heftig ongeluk	175
25	Het einde van een illusie	181
26	Alexandra Eisenhart	187
27	Paarse mist	193

28	Georges evenbeeld	197
29	Een ondoordringbare muur	204
30	Monsterlijk	208
31	Ontsnapte kristalbellens	215
32	Maalstenen	221
33	Gevaarlijke lichtstralen	225
34	Nog meer lijnen en tekens	231
35	Het lied van de goden	236
36	Een melodie met gevolgen	241
37	Op de vlucht	247
38	Op zoek naar de Bellahoorn	253
39	De Harp van Pegasus	258
40	De Museumnacht	263
41	Een gruwelijke val	272
42	Een verrassende bevrijding	278
43	Een waardevol cadeau	285
44	Een oude fonteinlift	293
45	Astoria's geheime aanwijzing	298
46	Bekend terrein	304
47	Wantrouwen in de loods	312
48	Gevaarlijke hulpkreten	319
49	Bernhards werkruimte	325
50	Stukjes van de Goede Machten	331
51	Een verborgen raadsel	338
52	Het plan van oma Littel	345
53	Paniek	351
54	Op stap met meneer Littel	359
55	Geruïneerde schilderijen	363
56	Angeliques gemene streek	368
57	Ervandoor met het schilderij	375
58	De Grot van Duizend Dromen	380

59 Aan boord!	385
60 De kracht van een eeuwenoude tand	390
61 De vloek van de Ferox	399
62 Gegrepen door een onbekend wezen	405
63 De aanval van de draak	411
64 Bewegende heuvels	418
65 Een lied over wanhoop en verdriet	424
66 Paniek om een schilderij	432
67 Uitgeschakeld	438
68 Het einde	443

4 augustus

Lief dagboek,

Het gaat allemaal wat minder de laatste tijd. In januari begon het heel onschuldig, met Luca die het kasteel op de heuvel betrad en uitverkoren werd om alle Hemelrijders te bevrijden uit hun schilderijen. Maar nu is het uitgroeid tot een ware ramp. Vooral vorige maand is er veel misgegaan. Tijdens het jaarlijkse zomerkamp in het Wilde Bos werd Melanie overvallen door de Kwade Machten (die zijn door onze schuld in februari bevrijd). Ze was soms de controle over haar lichaam kwijt en deed dan vreemde dingen.

We dachten altijd dat we goed beschermd waren tegen de Kwade Machten, omdat we sinds april speciale armbandjes dragen. Maar die zijn niet meer zo krachtig als eerst. Ze zouden ons moeten beschermen tegen George Hill, de Man met de Bijl, maar dat werkt niet meer zoals het zou moeten.

Maar goed, ik dwaal af. Tijdens het zomerkamp hebben we verschillende uitstapjes gemaakt. We hebben onder andere de villa van de kunstenaar Piro Pilotti gezien. Hij hield nogal wat geheimen verborgen. We zijn er intussen achter gekomen dat hij de twaalf schilderijen van de Hemelrijders heeft gemaakt en dat er ook veel standbeelden van hem in Zuidbaai staan. Dat hebben we ontdekt toen we in Villa Zomergoud naar iets anders op zoek waren. Valentina, de bewoonster van deze villa, heeft hulp gekregen van een vreemde professor. Die twee zijn iets van plan, ik weet het zeker. Ik vertrouw die professor voor geen cent. Hopelijk komen we snel achter hun plan, want ik heb het gevoel dat Valentina ons gebruikt om antwoorden te vinden rondom het geheim dat zich in de heuvel bevindt.

Nu ik aan haar denk, moet ik ook weer aan Hildegard Bovenwijn denken, de oude vrouw die tot haar dood in de villa leefde. Ze

was verliefd op Arthur Vonk, de eigenaar van een antiekwinkeltje in het centrum. Beiden waren vervloekt en konden hun huis niet meer verlaten. Het is jammer dat ze er niet meer zijn, want we hadden nog zo veel vragen voor ze. Gelukkig is het pand waar de antiekwinkel zat weer in gebruik. Daar zit nu de bakkerij van Jasmijn, Melanies tante. En dat gaat goed. Ze krijgt hulp van Bernhard, die daardoor niet meer eenzaam in zijn grote loods bij de heuvel hoeft te zitten.

Over die loods gesproken, wist je dat daar een geheime ruimte in zit? Daar bewaart Bernhard de Ragnarok, een krachtig wapen dat dingen ongedaan kan maken. Die hebben we vorige maand opgeladen, eigenlijk om de Umbra te verslaan. Maar uiteindelijk ging dat heel anders dan we hadden gepland. De Schimmenjager kwam ons helpen. Het is een lang verhaal en ik heb geen zin om alles op te schrijven, maar de Schimmenjager zat opgesloten in een klok en toen hij ontsnapte, is hij naar Tyriana gevluht waar hij in de Toren van Enigma weer op krachten kwam. Daarna heeft hij ons geholpen om in de Kristalmijn de vier elementwezens te verslaan, die samen een vijfde wezen wilden laten ontwaken: Akasha.

Dat gevecht was behoorlijk eng en volgens Melanie had ik er dood kunnen gaan. Ze had een vreselijk visioen gehad, dat ze al die tijd voor mij verzweeg. Ze wilde het niet vertellen, omdat ze bang was dat ik dan niet meer mee zou durven. Dat is ook wel zo, maar ik laat me nu niet meer zo snel gek maken als in het begin.

Wist je trouwens dat de Kristalmijn waar Akasha zich bevond dicht in de buurt ligt van een andere plek waar we in juni zijn geweest? De Tempel van de Aarde. Ik was het alweer bijna vergeten. Op die plek vonden we grote standbeelden die de goden van het Oude Volk moesten voorstellen. Ook Thor, de god van de donder, lag ertussen.

We zagen er ook bijzondere lijnen. Dezelfde lijnen die we voor

het eerst in april in het Sleutelwoud met een magische kwast zichtbaar hadden gemaakt. Het is een mysterie dat ons blijft achtervolgen. We weten nog steeds niet precies wat ze betekenen en welk verhaal ermee verteld wordt. Maar we komen erachter, dat weet ik zeker!

Nu maar hopen dat Melanie snel weer de oude wordt. Soms lijkt ze net zo eng als de tweeling Hannah en Laura in februari. Zij waren toen in de ban van een vreemd amulet, waardoor ze (bijna) alles deden wat Angélique, de bibliothecaresse en binnenkort burgemeester, hen opdroeg. Ze hebben dingen in de heuvel gezien die eigenlijk niemand mocht zien. Maar ik denk niet dat ze daar zo snel iets over zullen zeggen.

Ik moet weer stoppen, ik ga zo met Melanie naar de manege, haar nieuwe paard bewonderen. Tot snel! Liefs, Valerie.

Vijand in de wolken

- Zaterdag, 4 augustus -

Er waren elf dagen verstreken sinds het gruwelijke gevecht in de Kristalmijn en Valerie dacht er nog iedere dag aan terug. Er was zoveel gebeurd in een korte tijd. Zoveel dat nog opgelost moest worden.

Omdat ze zo in gedachten verzonken was, had ze niet in de gaten dat ze Melanies paard de verkeerde kant op stuurde, naar het einde van het open weiland, ver uit de buurt van de manege.

‘Val!’ zei Melanie geïrriteerd, terwijl ze aan kwam hollen. ‘Let je een beetje op Estrella? Zo lang heb ik haar nog niet, ze kan makkelijk weglopen.’

Valerie schrok op. Bijna automatisch ging ze op en neer, op het ritme waarin het paard liep.

‘Ik moest weer aan vorige maand denken.’ Ze kwam langzaam tot stilstand. ‘Aan jouw visioen en dat...’ Ze vond dit een moeilijk onderwerp, ‘...dat de Kwade Machten echt in je zaten.’ Ze draaide zich om en keek Melanie aan. ‘Stel dat ze ons weer aanvallen en dit keer winnen. Dan... dan zijn wij er niet meer en is alles voor niets geweest. En de Kwade Machten zijn niet de enige vijanden.’

‘We hebben al een groot deel van de gevaren uit de weg

geruimd,' zei Melanie, kalm als altijd. Ze pakte de teugels van Estrella beet en trok het paard de goede kant op. 'Het gevecht tegen de Umbra was pittig, maar we hebben het overleefd.'

'Wel bijna zonder mij.' Valerie had dit al een tijdje willen vragen, maar ze durfde het telkens niet. Bang om Melanie te kwetsen. 'Je wist blijkbaar al de hele maand dat ik gevaar liep en dat ik uit het mijnkarretje zou vallen. Waarom verzwegen je het?'

Melanie boog haar hoofd. 'Ik wilde je niet onnodig in gevaar brengen. Ik was bang dat ik het erger zou maken. Maar ik had het je eerder moeten vertellen.'

Valerie begreep het wel. Ze raakte snel in paniek. Al was het nu een stuk minder erg dan in januari, toen ze voor ieder klein ding op de vlucht sloeg. Het avontuur had haar sterker gemaakt, maar blijkbaar had Melanie dat niet door. Ze vond haar vast nog steeds een slapjanus. Eén ding was zeker: na de vreselijke test in april was ze dat echt niet meer. En dat zou ze ook nooit meer worden.

'Belooft je me dat je het voortaan wel vertelt?' vroeg Valerie voorzichtig. 'Ik zou het fijn vinden om te weten wanneer ik gevaar loop.'

Melanie knikte en aaide de manen van haar paard. Ze zag er verdrietig uit.

'Wat is er?' Valerie zette grote ogen op. 'Ik loop toch niet weer gevaar?'

Melanie schudde haar hoofd. 'Wist je dat paarden in je ziel kunnen kijken? Ze voelen het wanneer er onrust heerst.'

Terwijl ze praatte, voelde Valerie dat het paard steeds heftiger begon te schudden, alsof het dier ergens bang voor was.

'Mel, wat doe je?'

'Estrella voelt de aanwezigheid van het kwaad in mij. Al dagen hoop ik dat ze een manier vindt om mijn ziel te zuiveren. Ik geloof dat ze het kan.'

'Heb je dan zoveel last van de Kwade Machten? Ik dacht dat ze sliepen?'

‘Ik heb geleerd ze in bedwang te houden. Soms voel ik dat ze proberen de macht over mijn lichaam over te nemen. Daar geef ik niet aan toe. Estrella helpt mij om sterker te worden.’

Valerie begreep er niets van. Hoe kon een paard daarbij helpen?

‘Het hart van een paard is groot,’ ging Melanie verder, ‘en jouw eigen hart kan op het ritme afgestemd worden. Zodra ik dat heb bereikt met Estrella, kan ik ervoor zorgen dat de Kwade Machten mijn lichaam verlaten.’

‘Echt?’ Valerie stapte meteen van het paard af en gebaarde dat Melanie erop moest klimmen.

Melanie lachte. ‘Zo gemakkelijk gaat dat niet. Ik heb er de rust niet voor. Het komt wel. Voorlopig hoef je je niet druk te maken. Estrella zorgt goed voor mij. Zonder haar was ik allang verloren geweest.’

Valerie staarde in de zwarte ogen van Estrella. Ze zag alleen zichzelf, maar voelde een vreemde kalmte tot haar doordringen. Alsof iemand een sluier over al haar angstige gedachtes wierp.

‘Ik snap het denk ik,’ zei ze. ‘Paarden zijn liefdevolle dieren.’

‘Dat zijn ze zeker.’ Melanie maakte Estrella met een stevig halstertouw vast aan een paal.

Samen met Valerie ging ze een eindje verderop in het gras liggen en ze keken een tijdje zwiingend naar de hemel.

‘Was het altijd maar zo rustig.’ Valerie probeerde op een grasprietje te fluiten.

Ver boven haar schoven spierwitte wolken aan de hemel voorbij. Het was een mooie dag. Een dag zonder regen, dat hadden ze de afgelopen week al genoeg gehad.

‘Ja, dat zou ik ook wel willen,’ zei Melanie. ‘We hebben de afgelopen maanden veel meegemaakt. Soms vergeten we om bij alles stil te staan. We gaan maar door en geven onze wonden nauwelijks tijd om te helen.’

‘Je klinkt al bijna net zoals Malefic.’

‘Misschien word ik later ook wel een profeet, net als hij,’ lachte Melanie.

‘En dan ga je zeker ook in de Toren van Enigma wonen?’

‘Wie weet.’

Ze starden nu al een hele tijd naar de wolken die in een slak-
kentempo voorbij kropen. Valerie vond het fijn om te fantaseren
wat er in die wolken te zien was.

‘Kijk daar, een dikke dame met een olifantenkop,’ wees ze.

Melanie proestte van het lachen. ‘Ik zie inderdaad een slurf. En
daar zijn twee hondjes te zien. Zijn ze niet schattig?’

Ze probeerden nog meer in de wolken te herkennen. Het een
was nog gekker dan het ander. Ze hadden er de grootste lol in.

Totdat Melanie iets anders zag. ‘Dat daar lijkt net het kasteel
van George.’

Toen Valerie dat zag, zag ze nog iets anders. ‘En dat daar is...
George zelf.’

De twee sprongen overeind.

‘Die lijkt wel erg op George,’ zei Melanie geschrokken.

Valerie zag plotseling nog meer veranderen in de lucht. Het
werd snel donker. Wolken kwamen vanuit alle windrichtingen bij
elkaar.

‘Doet George dit?’ vroeg Valerie zich hardop af.

Melanie sloeg een hand voor haar mond en knikte.

De wolk in de vorm van George veranderde constant. Er scho-
ven kleinere wolkjes tegenaan, waardoor uiteindelijk zijn bijl werd
gevormd. Die zwaaide vervaarlijk door de lucht en sneed andere
wolken doormidden.

‘Ik zie plotseling wat die andere wolken moeten voorstellen,’
zei Melanie.

Valerie probeerde er ook iets in te ontdekken, maar doordat de
wolkachtige George alles met zijn bijl vernietigde, lukte dat niet.

‘Wat dan?’

‘De schilderijen van de Hemelrijders. Hij heeft er al vijf vernie-
tigd.’

Nu zag Valerie het ook. Een aantal wolken bestond uit bijna

rechte lijnen. Ze hingen keurig naast elkaar aan de hemel. Twaalf stuks. Het zesde schilderij werd doormidden gekleefd, waarna George groeide. Het was alsof hij nieuwe wolkjes opzooog en zo nog meer macht kreeg.

Melanie draaide zich abrupt om. 'Waar is Estrella?'

Valerie draaide ook om haar as. Het paard was nergens te zien. 'Misschien is ze in paniek geraakt.'

'Ja, daar ben ik ook bang voor. Ik moet haar vinden. Wacht jij hier?'

'H-h-hier... bij... George?' stotterde ze in paniek. 'E-e-echt niet.'

'Even maar. Kijk goed naar wat hij doet. Vertel me zo meteen alles.'

Valerie knikte onzeker.

Melanie begon te rennen, ondertussen Estrella's naam roepend.

In de lucht werd het zevende schilderij vernietigd. Dat ging gepaard met een hoop gedonder. Er verschenen drie enorme bliksem-schichten tegelijk, waarvan de vertakkingen tot aan de grond kronkelden. Alles om Valerie heen trilde en beefde. Ze kon met moeite overeind blijven staan.

Zeven schilderijen vernietigd. Wat was hij van plan met het achtste schilderij?

In de verte klaarde het alweer op. Steeds meer donkere en grijze wolken kleurden wit. Toch bleef George nog een tijdje duidelijk zichtbaar. Zijn bijl was verdwenen. Met zijn wolkenarmen pakte hij het achtste schilderij vast en drukte het plat. Hetzelfde gebeurde met de andere schilderijen die nog heel waren, waardoor deze compleet verdwenen.

Hij laat ze verdwijnen! Zou dat het zijn? Wil George voorkomen dat we de overige Hemelrijders bevrijden? Maar dat kan toch niet? Hij wil juist dat we ze redden. Dat is al zo sinds januari. Als het ons niet lukt, dan kan hij mijn ziel en die van mijn vrienden ophalen.

Het was alsof de wolkachtige George haar gedachten had gelezen, want in zijn gezicht verscheen een gat, precies op de plek waar

zijn mond hoorde te zitten. Het gat ging open en dicht. George lachte. Valerie kon het in haar hoofd horen. Steeds harder.

Toen Melanie terugkwam, met Estrella aan de teugel, was de zon weer doorgebroken en was George vertrokken.

‘Ze stond drie weilanden verderop.’ Melanie was buiten adem. ‘Ze was in paniek en is waarschijnlijk over alle hekken gesprongen. Dat heeft ze nog nooit eerder gedaan.’

‘George wil de schilderijen laten verdwijnen,’ zei Valerie. ‘Hij heeft de laatste vijf platgedrukt.’

Melanies ogen werden groot. ‘Dat betekent dat George zijn plan heeft gewijzigd.’

‘Betekent dat dat we de Hemelrijders niet meer kunnen reddden?’

‘Dat betekent het inderdaad. Zonder schilderijen kunnen we hun zielen niet meer bevrijden.’

Een Marokkaans tintje

Sander probeerde zich te concentreren. Maar dat lukte niet zolang Rick – zijn jongere broertje – op de deur van zijn kamer bleef bonken. Een hardnekkige bonk, die Sander steeds opnieuw uit zijn boek over Chinese keizers haalde.

‘Lees me voor! Je hebt het beloofd!’

Sander drukte zijn handen tegen zijn oren en staaarde naar de letters. Hij probeerde nu al dagen door het boek te komen, maar hij werd telkens door iemand onderbroken. Gisteren zeurde zijn zusje Jessica de hele tijd aan zijn kop, omdat ze nieuwe poppen had gekregen. Ze wilde dolgraag dat Sander met haar speelde.

Toch wilde hij Rick niet altijd afwijken. Vooral niet na wat de jongen in april had meegemaakt, toen hij in het ziekenhuis had gelegen. Ook al bleek dit achteraf een gruwelijke illusie van George geweest te zijn, Sander had het idee dat Rick toch was veranderd. Hij was iets banger en voorzichtiger geworden.

De enige die hem met rust liet was Felix. Die was druk bezig met zijn band en oefende voor een optreden dat ze binnenkort op school zouden geven. Hij was nauwelijks nog thuis.

Bij de volgende bonk haalde Sander zijn handen van zijn oren. ‘Nee, Rick!’ riep hij. ‘Ik kom straks wel. Niet nu.’

‘Nou-hou!’ riep Rick. ‘Ik wil het nu. Nu!’

Sander hoopte dat zijn vader zou komen om hem weg te halen. Sanders kamer lag namelijk op de begane grond, pal naast de woonkamer. En hij wist dat zijn vader in het weekend rust wilde.

Een minuut later werd zijn wens verhoord. Rick werd bij de deur weggehaald en zijn vader verzocht hem terug naar boven te gaan.

‘Kom je straks een potje schaken?’ vroeg Sanders vader daarna aan hem.

‘Een ander keertje, pap,’ antwoordde Sander. ‘Beloofd.’

‘Prima.’

Sander schoof het kussen in zijn rug wat rechter en ging in een andere positie op bed liggen. Hij had nu al vijf keer dezelfde zin gelezen en hij wist nog niet wat er stond. Toen hij het voor de zesde keer probeerde, ging zijn mobieltje. Het was een videogesprek, van Melanie.

Toen hij het gesprek accepteerde, verscheen Melanies hoofd groot in beeld, met Valerie vlak achter haar.

Sander kon aan de achtergrond niet zien waar ze waren. ‘Waar zijn jullie?’

‘Bij de manege van onze familie. Luister Sander, we hebben net George gezien.’

Sander sprong overeind. ‘Wat? Waar?’

‘In de lucht. Hij werd door wolken gevormd. Hij heeft een nieuw plan. De laatste schilderijen van de Hemelrijders zullen verdwijnen. Hij wil niet meer dat we ze redden.’

‘En dat hebben jullie aan de hand van die wolken begrepen?’ Sander vond het maar vreemd. ‘Weet je soms meer? Heb je een visioen gehad, of hebben de stemmen je iets verteld?’

Melanie schudde haar hoofd. ‘Hier niet over, Sander. Het is echt serieus.’

‘Dan moeten we hier zo snel mogelijk mee aan de slag gaan.’

‘Zie je wel,’ zei Valerie zachtjes, maar hard genoeg voor Sander om het te kunnen horen. ‘Hij wil het ook onderzoeken. Nu kunnen

we de rust dus wel vergeten.'

'De nieuwe maand is begonnen, Val,' zei Sander. 'Dat betekent dat we nieuwe aanwijzingen moeten zoeken. En dat we in de geschiedenis van de achtste Hemelrijder moeten duiken.'

'Oké,' zei Melanie. 'Om vijf uur bij *Jammie Jasmijn*.'

'Wacht,' zei Sander voordat Melanie ophing. 'Hebben jullie al over Roys verjaardag nagedacht?'

'Natuurlijk hebben we dat. We geven hem een nieuw skateboard. Ik betaal het grootste deel. Tot straks. En niets tegen Roy zeggen, hè?'

'Goed plan! Doei!'

Hij legde de telefoon weer op het nachtkastje en sloeg het boek dicht. Vandaag zou hij toch geen bladzijde verder komen. Hij liep de gang in, de trap op en klopte op de deur van Ricks kamer. Dan maar een stukje voorlezen.

Voor de grote etalageruit van *Jammie Jasmijn* bleven Valerie en haar vrienden staan. Het was druk in het steegje. Zo druk dat de kinderen zich een weg tot hier hadden moeten banen. Roy had zijn skateboard gebruikt om iedereen aan de kant te duwen.

Valerie had alleen maar oog voor de spullen die in de etalage pronkten. Er hingen prachtige lampen aan dunne kettingen, op verschillende hoogtes. Ze waren in allerlei donkere aardekleuren geschilderd, van zacht rood tot en met donkerbruin. Het licht straalde door piepkleine gaatjes, waardoor er een regen aan kleine lichtpuntjes op de vloer en muren werd geprojecteerd. Ook stond er een laag theetafeltje, in de stijl van de lampen, waar een gouden dienblad met een kan en twee kopjes op stond.

'Dat lijkt wel Turks,' zei Tim verwonderd.

‘Het komt uit Marokko,’ verbeterde Sander hem. ‘En het verbaast me niets.’

Valerie hapte naar lucht. ‘Marokko? Daar komt de achtste Hemelrijder vandaan.’

Er verscheen een glimlach op Sanders gezicht. ‘Dat bedoel ik. Is het niet vreemd dat eerst Vonk de etalage van zijn antiekwinkeltje telkens aanpaste aan de Hemelrijder, en dat Jasmijn nu hetzelfde doet?’

Melanie staaarde hem met open mond aan. Toen ze deze na een tijdje sloot, zei ze: ‘Er moet iets met die etalage aan de hand zijn. Waarom zou mijn tante anders al die moeite doen?’

Luca stond al in de deuropening. ‘We kunnen het aan haar vragen.’

Ze liepen naar binnen. Ook de rest van de bakkerij was in Marokkaanse sferen gehuld. Aan de muren hingen Marokkaanse schilderijen: eentje met een woestijnstad erop, een met een blinkende theeset en een schilderij met drie vrouwen in lange turquoise gewaden voor een goudblinkende poort. Op de vloer lagen geweven kleden in allerlei kleuren.

Jasmijn rende langs de tafeltjes. Het zweet stond op haar voorhoofd. Ze zag de kinderen niet en botste tegen Valerie op. Een glas met hete muntthee viel om en kwam bijna op Valeries jurk terecht. Ze kon nog net op tijd een stap achteruit zetten.

‘Oh, sorry.’ Jasmijn zette het dienblad op de toonbank en pakte een doekje. ‘Jolien en Lisa hebben deze week vakantie en het is zo druk.’

‘Waar is Bernhard dan?’ vroeg Luca. ‘Hij kan je toch wel helpen?’

Jasmijn antwoordde niet; ze was alweer verder gerend.

‘We kunnen haar maar beter niet meer storen,’ zei Melanie.

Ze liepen met z’n allen naar het achterste deel, waar Roy en Tim twee lege tafeltjes bij elkaar schoven.

‘Dus George wil alle schilderijen laten verdwijnen?’ vroeg Roy

toen ze allemaal zaten.

Melanie pakte voor iedereen wat te drinken. 'Dat denken we wel.'

'Maar waarom liet hij alles in de vorm van wolken zien?' vroeg Luca. 'Dat slaat toch nergens op?'

'Er is iets aan de hand met hem,' zei Melanie. 'Dat gevoel had ik al een tijdje, maar ik wist niet wat ik ermee moest.'

'Je had er met ons over kunnen praten.' Roy sloeg een arm om haar heen. 'Mij kun je alles vertellen, dat weet je toch?'

'Ik was hier niet zeker van. Vinden jullie het niet vreemd dat niemand van ons de afgelopen dagen nog bezoek heeft gehad van een geest? Geen George en ook geen Hemelrijder. Terwijl we aan het begin van een nieuwe maand altijd bezoek krijgen van de Hemelrijder die gered moet worden.'

'De Hemelrijders kunnen de heuvel niet meer verlaten, omdat de vloek sterker is geworden.' Sander nipte aan zijn glas. 'En George was misschien op Tyriana.'

Melanie schoof dichter tegen Roy aan. 'Dat is inderdaad zo. Maar... ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Ik heb...'

'Wat?' vroeg Roy.

'Nou... Ik heb het gevoel dat er iets met ons is gebeurd.'

Valerie wist niet zeker of ze dit wilde horen. Wat als ze net als Melanie bezeten werden door de Kwade Machten? Ze had geen kracht om zich daartegen te verzetten.

'Wat dan?' vroeg Tim.

'Dat weet ik niet precies. Het moet te maken hebben met wat er in de Kristalmijn is gebeurd. Nu de Umbra echt vernietigd zijn, is er van alles in de heuvel veranderd. Ze zorgden voor een bepaalde harmonie, snap je?'

Valerie schudde haar hoofd. 'Niet echt.'

'Ze hielden alles op hun plaats,' probeerde Sander het duidelijker te maken.

Melanie knikte. 'Precies. Nu ze er niet meer zijn, is er voor ons

ook iets veranderd. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik denk dat...’ Ze staaarde stilletjes naar de tafel.

‘Nou?’ vroeg Luca ongeduldig. ‘Vertel het nu maar gewoon.’

‘Ik denk dat we de geesten van de Hemelrijders niet meer kunnen zien.’

Valerie geloofde er niks van, maar ze zag aan Sanders blik dat hij het met haar eens was.

‘George is woedend op ons, omdat wij de Umbra hebben vernietigd,’ vervolgde Melanie. ‘Hij had ze waarschijnlijk nodig voor zijn plan.’

‘En daarom laat hij de schilderijen verdwijnen?’ vroeg Roy.

‘Ik snap ook wel dat het gek klinkt, maar hij heeft ons blijkbaar niet meer zo hard nodig om de Hemelrijders te bevrijden.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei Tim. ‘Hij heeft waarschijnlijk een ander plan, waar zij geen onderdeel meer van uitmaken.’

‘Zeg dat alsjeblieft niet.’ Valeries stem schoot in de hoogte. ‘Dan is alles voor niets geweest.’

Melanie schudde haar hoofd. ‘Natuurlijk niet. We hebben zeven Hemelrijders bevrijd.’

‘Was Rosaline er nog maar,’ zei Sander. ‘Zij had ons beslist verder kunnen helpen.’

Luca’s ogen werden groot. ‘Wat als ze er wel nog is, maar we haar niet meer kunnen zien?’

‘Dan had ik het wel gevoeld,’ zei Melanie. ‘Ze is er echt niet meer.’

‘Toch wil ik nog niet opgeven.’ Sander boog voorover. ‘Wat als het wapen van Bernhard, de Ragnarok, zoveel energie zou bevatten, dat het alles terug kan draaien? Dan bestaat er misschien een mogelijkheid dat ze terugkomt.’

Roy keurde dat plan meteen af. ‘Dan zijn de Umbra er ook weer. Nee, we moeten het anders aanpakken. Ik denk dat ik al iets weet, maar het is wel met een groot risico.’

Tim tikte hem aan. ‘Vertel. Nu ben ik wel nieuwsgierig.’

‘Het antwoord kunnen we alleen op Tyriana vinden. We hebben daar zoveel nieuwe dingen ontdekt. De Toren van Enigma bijvoorbeeld, daarin zijn echt grote geheimen verborgen. Zoals het standbeeld van een jonge Rosaline. Waarom stond dat daar? Wat heeft zij met de toren te maken? De Schimmenjager kreeg ook nieuwe energie uit die toren. Bovendien komt Rosaline oorspronkelijk van Tyriana, net als George.’

‘En hoe wil je daar komen?’ vroeg Luca. ‘De klok in Villa Zomergoud is er niet meer. En de sleutel van Pilotti ook niet. Alle andere toegangswegen heeft George lang geleden al geblokkeerd. Vergeet het maar, we kunnen er niet meer komen.’

Ze praatten nog even door over allerlei mogelijkheden, maar stopten abrupt toen Jasmijn bij hen kwam om de bestelling op te nemen.

‘Zeg Jasmijn,’ begon Luca. ‘Waarom heb je er eigenlijk voor gekozen om de winkel plotseling Marokkaans aan te kleden?’

Jasmijn glunderde. ‘Oh, is het jullie opgevallen? Ik had opeens de drang om allemaal nieuwe spulletjes aan te schaffen. En sinds ik deze bakkerij heb, ben ik steeds op zoek naar leuke dingen.’

‘Wist je dat de Hemelrijder van deze maand uit Marokko komt?’ vroeg Roy. ‘En dat meneer Vonk zijn etalage ook steeds aanpaste?’

Jasmijn barstte in lachen uit. ‘Echt waar? Dat is bijzonder. Dan heb ik blijkbaar iets van die magie overgenomen. Maar vertel, wat hebben jullie al ontdekt deze maand?’

‘Nog niet veel,’ zei Melanie. ‘Het is eigenlijk pas vandaag begonnen. We kunnen waarschijnlijk geen geesten meer zien, dus het zal een moeilijke maand worden.’

Jasmijn liet geschrokken haar tablet vallen. ‘Wat? Maar dan kunnen jullie de Hemelrijders dus ook niet meer zien?’

‘En George gelukkig ook niet,’ zei Valerie.

Er ontsnapte een zucht uit Melanies mond. ‘Het is een groot probleem. Het is waarschijnlijk gebeurd toen we vorige maand de Umbra versloegen. Zij stonden op de een of andere manier in

verbinding met ons. En nu is die verbinding dus weg.'

'Hm, lastig hoor,' zei Jasmijn. 'Misschien moeten jullie er met Bernhard over praten. Hij weet wel een oplossing.'

'Waar is hij eigenlijk?' vroeg Melanie.

'Bij Valentina, in de villa. Ze kwam gisteren de bakkerij binnengestormd en vroeg naar hem. Ze zei dat ze iets geheimzinnigs had ontdekt.'

Iedereen van het clubje staaarde elkaar aan.

'Waarom heb je dat niet eerder gezegd?' vroeg Melanie. 'Dit is misschien ook wel belangrijk voor ons.'

'Ik dacht dat jullie wel wat rust konden gebruiken.'

Jasmijn werd door een klant geroepen en liep weg.

Roy stond op. 'We gaan er nu meteen naartoe.'

Een beeld met wortels

Luca bleef naar de mechanische hond zwaaien, maar daar leek binnen niemand op te reageren. Roy trok haar armen omlaag. ‘Stop nu maar, ze is er niet.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Sander. ‘Bernhard is bij haar, dat zei Jasmijn toch?’

Roy dacht even na. ‘Hm, dat is waar. Dan moeten we hier maar overheen klimmen.’

Valerie staaarde hem een ogenblik vol ongeloof aan. ‘Nee joh, dat kunnen we niet...’

Maar Roy sprong en greep de bovenkant van de poort vast, waarna hij zich omhoog trok. Hij bleef boven even zitten om de anderen te helpen. Een voor een klommen ze eroverheen.

Tim ging als laatste. Hij wilde het helemaal op eigen kracht doen.

‘Ik kan dit,’ zuchtte hij, toen hij na enkele pogingen bij de bovenkant van het poortje kwam.

‘Goed zo,’ zei Melanie. ‘En nu springen.’

Tim kwam nogal onhandig op de grond terecht, maar hij keek tevreden. Roy hielp hem overeind.

Ze liepen met z’n allen het terrein van de villa op. Er stonden

drie auto's op de oprit. Twee daarvan kenden ze: de gifgroene auto van Valentina en de zwarte van Bernhard. Maar de derde...

Luca liep naar een kleine donkerblauwe auto. 'Deze is zeker van die akelige professor.'

Iedereen verzamelde zich om de auto. Ze tuurden naar binnen. 'Moet je die bekleding zien,' zei Roy.

Sander plaatste zijn handen op de ruit en probeerde wat te zien van het donkere interieur. De bekleding van de achterbank was gescheurd. Overal zaten grote gaten en staken gerafelde draadjes naar buiten.

'Er zit een andere bekleding onder.' Melanie was bij een ander portier gaan staan. 'Volgens mij zijn er leeuwenkoppen op afgebeeld.'

Sander zette geschrokken een stap achteruit. 'Het embleem van de tweede Hemelrijder.'

De anderen keken hem niet-begrijpend aan. Hij snapte niet waarom. Herinnerde niemand zich dat meer?

'De tweede Hemelrijder, dat was Silvanus Dafel, toch?' vroeg Valerie na een moment denken. 'Hij kwam uit India. We vonden het embleem op de tulband.'

'Precies. Dit kan geen toeval zijn,' mompelde Sander. 'Wat heeft dat embleem met de professor te maken?'

'Misschien komt hij uit India?' opperde Luca. 'Al ziet hij er totaal niet zo uit.'

Tim liep naar de voordeur. 'We moeten dit aan Valentina vragen. Misschien is er een logische verklaring voor.'

Hij wilde op de deur kloppen, maar deze zwaaide zomaar open. Er stond niemand achter.

'Dat is gek,' zei Luca.

Ze betraden de grote entreehal, waar het muisstil was. Normaal klonk er altijd het zachte getik van de grote klok die boven op de overloop had gestaan. Maar deze was vorige maand mee naar Tyrana verhuisd.

‘Valentina!’ riep Roy.

De vrouw des huizes antwoordde niet.

Ze riepen allemaal nog een keer Valentina’s naam. Sander en Melanie liepen naar de woonkamer. De ramen stonden wijd open. Frisse lucht waaide naar binnen, waardoor de bladeren van de planten die hier stonden heen en weer wiegden. De kanarie in de kooi nam een bad en het water spetterde alle kanten op.

Melanie hield het al snel voor gezien. ‘Geen Valentina.’

In de hal kwamen ze allemaal weer bij elkaar.

Luca kauwde op een koekje. ‘Ze is ook niet in de keuken.’

‘Dan kan ze alleen nog maar in de kas zijn,’ was Sanders conclusie.

Roy sloeg een hand tegen zijn voorhoofd. ‘Natuurlijk. Daarom is Bernhard ook hier. Er is waarschijnlijk iets gebeurd met de machine die de energie aftapt.’

Sander stapte meteen de keuken binnen, liep om het kookeiland heen en door de zonovergoten serre de tuin in. Een eindje verderop was de reusachtige kas, waar Valentina een grote verzameling planten had staan uit de tijd van het Oude Volk. Hier in de tuin groeiden vooral exotische bloemen, die het in de zomermaanden goed deden.

De kinderen volgden het grindpaadje naar de kas. Roy opende de glazen deur. Een verstikkende hitte daalde als een deken op hen neer.

In de kas riepen ze nog een paar keer Valentina’s naam en eindelijk kregen ze antwoord. Ze vonden haar in het achterste deel, in de buurt van een bassin met Japanse Koikarpers. Bij haar stond Bernhard en inderdaad professor Igor Gallenstein, die sinds vorige maand onderzoek in haar kas deed. Hij had zoals altijd zijn handen diep in de zakken van zijn witte laboratoriumjas gestoken. De groene ogen achter zijn dikke, ronde brillenglazen keken de kinderen nieuwsgierig aan. Hij haalde een hand uit zijn jaszak en streek ermee door zijn dikke haar, dat daardoor nog warriger ging zitten.

‘Wat doen die kinderen hier?’ vroeg hij aan Valentina.

‘Dat vraag ik me ook af.’ Valentina sloeg haar armen over elkaar. ‘Hoe zijn jullie binnengekomen? Ging het alarm niet af?’

‘Nee,’ zei Roy. ‘En de deur stond open.’

Valentina keek de professor aan. ‘Heb je die open laten staan?’

‘Dat moet dan in alle haast zijn gebeurd toen ik mijn spullen uit de auto hiernaartoe bracht.’

‘We komen voor Bernhard,’ onderbrak Roy hem.

Bernhard fronste zijn wenkbrauwen. ‘En hoe wisten jullie dat ik hier was? Jasmijn zeker?’

Melanie knikte. ‘Ze wilde het eigenlijk niet zeggen. Ze dacht dat we rust nodig hadden.’

Bernhard knikte naar Valentina, die daarop de professor een seintje gaf en toen werd een wit doek over iets heen gegooid. Het ging allemaal zo snel dat Sander nauwelijks doorhad wat er precies gebeurde.

‘Jullie hebben ook rust nodig.’ Bernhard legde een hand op Melanies schouder. ‘Vooral jij. Je weet dat het avontuur nog even moet wachten.’

‘Dat wacht echt niet, hoor,’ zei Luca. ‘Het gaat gewoon door, of wij dat nu willen of niet.’ Ze kneep haar ogen samen. ‘Wat verberg je voor ons, Bernhard?’

Er verscheen een glimlach op Bernhards gezicht. ‘Ik kan jullie echt niet voor de gek houden, hè?’

‘Nee, echt niet. Wat zit er onder dat doek? Waarom ben je hier?’

Sander voelde onder zijn voeten iets bewegen. Het was azuurmos, dat hen in mei had geholpen om een grote brand in de kas te blussen. De kleine mondjes gingen open en dicht, als hongerige babyvogeltjes die op eten van hun moeder wachtten.

Sander stapte geschrokken opzij. ‘Wat doen ze?’

‘Ze voelen de onrust.’ Valentina richtte zich tot Bernhard. ‘Dit is slecht voor mijn planten. Straks breekt er paniek uit in de kas en dat zou zeer onfortuinlijk zijn.’

Maar Bernhard wuifde haar zorgen weg. ‘Geen zorgen. Ik heb alles onder controle. Dit probleem is zo verholpen.’

‘Welk probleem?’ Roy stapte naar voren. ‘Wat is er toch aan de hand?’

Bernhard zuchtte. ‘Ik had dit pas willen laten zien zodra het onderzoek is afgerond.’ Hij boog voorover, zodat alleen de kinderen hem konden horen. ‘Dit heeft met jullie avontuur te maken, maar dat wilde ik niet tegen die professor zeggen.’

Professor Gallenstein verwijderde het doek weer en er verscheen een standbeeld van een slanke vrouw. Ze droeg een mouwloze jurk die tot aan haar blote voeten kwam. Haar halflange haar lag gedeeltelijk over haar schouders en werd bij elkaar gehouden door een breed lint. Rondom haar hals hing een ketting die bijna echt leek. Er hing een zware hanger in de vorm van een traan aan, die gloeide.

‘Dit is een beeld van Piro Pilotti, een beroemd schilder,’ begon de professor te vertellen. ‘Kennen jullie hem?’

De kinderen knikten. Vorige maand hadden ze zijn villa in het bos bezocht, toen ze op kamp waren. Het bleek dat Pilotti heel wat met de legende van de Hemelrijders te maken had. Hij had zelfs een sleutel gemaakt die de kinderen toegang tot Tyriana had gegeven. Een sleutel die...

‘Dat beeld lijkt wel veel op de *Sleutel van de Verloren Eilanden*,’ zei Sander verwonderd.

De professor trok een wenkbrauw op. ‘Pardon?’

‘Ja, nu zie ik het ook,’ zei Roy. ‘Dat hoofd is precies hetzelfde.’

‘Welke sleutel? Waar hebben jullie het over?’ drong de professor aan.

‘Ze vergissen zich,’ mengde Bernhard zich in het gesprek, terwijl hij met zijn hand achter zijn rug gebaarde dat de kinderen vooral hun mond moesten houden.

‘Nee, ik wil hier het fijne van weten. Over wat voor sleutel hebben jullie het?’

Luca stak haar hoofd onder Bernhards arm door. 'Dat houden we liever voor onszelf.'

'Maar het gaat dus om een sleutel van Pilotti, als ik het goed begrijp. Dat is bijzonder. Veel mensen zijn Pilotti vergeten. Hij was een schilder waar veel mensen over praatten. Ze vonden hem raar. Daarom zonderde hij zich van Zuidbaai af en leidde in stilte zijn leven. Toch heeft hij belangrijke voetsporen in Zuidbaai achtergelaten.'

'Zoals dat beeld?' vroeg Sander.

'Heel goed, jongen. Dit standbeeld is er één van vele. En ze staan in verbinding met elkaar. Althans, sommige. Ieder beeld vertelt twee verhalen.'

'Dat klopt,' nam Bernhard het van hem over. 'De hanger van dit beeld begon te gloeien nadat we vorige maand de energie voor de Ragnarok verzamelden. Dat heeft iets geactiveerd. Het betekent dat de tijd is aangebroken om de aanwijzingen van Pilotti te ontrafelen.'

'Hoezo?' vroeg Valerie. 'Welke aanwijzingen? En hoe weet je dit allemaal?'

'Pilotti heeft instructies achtergelaten. Die heb ik uiteraard bestudeerd. We ontdekten dat sommige beelden omringd zijn door een merkwaardig raadsel. Dat vormt de sleutel tot het geheim van zo'n beeld.'

Luca bestudeerde het beeld van dichtbij. 'Maar hoelang staat dit beeld er dan al?'

'Dat weten we niet,' zei Valentina. 'Het stond hier al toen mijn moeder nog in een klein huis op deze plek woonde. De kas is eromheen gebouwd, omdat we het beeld niet konden verplaatsen. Het blijkt wortels te bezitten die diep de grond in gaan.'

'Echt waar? Hoe kan een beeld nou wortels hebben?'

'Dat was de kracht van Pilotti,' zei Bernhard. 'En het maakt duidelijk hoe weinig we eigenlijk van hem weten. Daarom heb ik een verzoek aan jullie.'

Sander kon al raden wat dit was. 'De beelden opzoeken...'

Bernhard schoot in de lach. 'Waarom ben ik nog steeds verbaasd over jullie? Maar het klopt. Als jullie de andere beelden vinden, kunnen jullie misschien ook het raadsel van Pilotti oplossen en zijn geheim ontdekken.'

'Maar wat kunnen we er dan mee?' vroeg Roy achterdochtig.

Bernhard boog voorover en ging over in fluisteren. 'Een oplossing voor jullie probleem vinden.' Toen hij weer overeind kwam, praatte hij vlug verder, zodat de professor en Valentina geen argwaan zouden krijgen. 'Die beelden hebben me altijd al gefascineerd. Stuk voor stuk vertellen ze iets over Pilotti's leven. Dingen die we niet in boeken zullen vinden.'

'Hoe weten we eigenlijk welke beelden van hem zijn?' vroeg Tim.

Daar was Sander ook benieuwd naar, want hij zag nergens een bordje op het standbeeld met de naam van de schilder erop.

'Vier beelden zijn makkelijk te herkennen.' Hij tikte op de hanger van het vrouwenbeeld. 'Deze zullen allemaal gaan gloeien als jullie dichterbij komen. De andere beelden zijn iets moeilijker te vinden, maar dankzij de raadsels kunnen jullie ze als het goed is opsporen. Ze zijn met elkaar verbonden, maar jullie hoeven niet langs elk beeld te gaan.'

'En waarom nu?' vroeg Luca. 'Die beelden staan al lang in Zuidbaai.'

'Dat is aan jullie om uit te zoeken,' zei Bernhard. 'Wij hebben onze handen vol aan dit beeld. Samen met de professor proberen we te onderzoeken hoe die wortels gaan.'

Valentina boog zich over het azuurmos. 'Ik kan dit niet langer aanzien. Mijn arme planten. Ze kunnen deze stress niet aan. We kunnen beter binnen verder praten. Willen jullie misschien mee-eten? Ik kan wel iets maken.'

'En de beelden dan?' vroeg Sander. 'Moeten we die niet gaan zoeken?'

Bernhard glimlachte tevreden. 'Dat komt wel. Het is goed om soms iets rustiger aan te doen.'

Die avond zaten ze met z'n allen in de serre, waar het aangenaam koel was. Valentina had een paar ventilatoren aangezet, die constant koude lucht bliezen.

'Professor Gallenstein?' vroeg Tim met volle mond, terwijl hij een nieuw gebakje van de tafel pakte.

De professor was diep in gedachten verzonken en reageerde niet meteen. Pas toen Luca zijn naam riep, schrok hij op.

'Wie?' Hij keek om zich heen. 'Wat is er gebeurd?'

Tim lachte. 'Niks, maar ik wilde u nog wat vragen. We zagen vreemde bekleding in uw auto, een embleem dat we al eens eerder hebben gezien. Met leeuwenkoppen, uit India.'

'Jullie hebben in de auto van de professor gesnuffeld?' vroeg Valentina ontzet. 'Het wordt steeds erger met jullie.'

'Niet gesnuffeld,' viel Luca haar in de rede. 'We keken alleen naar binnen. We zijn nu eenmaal nieuwsgierig. Dat is toch niet erg?'

'Laat maar, het is al goed.' De professor probeerde Valentina te kalmeren. 'Die bekleding is al oud. En het hoort niet bij India. Hij is van een bijzondere club mensen. En daar wil ik eigenlijk verder niks over zeggen.'

Sander fronste. Een bijzondere club mensen? Daar moest meer achter zitten. Maar ze konden er absoluut niet nog een mysterie bij hebben. Dat zou tot later moeten wachten. En aan de blikken van de anderen te zien, dachten zij er net zo over.

Bernhard richtte zich tot de kinderen. 'Misschien moeten jullie morgen het onderzoek voortzetten.'

'Dat gaat niet lukken,' zei Valerie.

'Hoezo niet?' vroeg Roy.

Luca knipoogde. 'Dat weet je heus wel.'

'Mijn verjaardag? Wat zijn jullie van plan? Ik hou absoluut niet

van verrassingen. Ik hoop niet dat jullie iets gepland hebben.'

Sander wilde antwoord geven, maar zijn woorden werden overstemd door een afschuwelijke kreet die vanuit de kas kwam.